

тежка войска, и, слѣдъ страшно кръвопролитие призелъ всичка Българина (1018 до 1019). Той заробилъ много свѣтъ, и си отишълъ въ Цариградъ съ голѣма слава. Той влѣзълъ въ Цариградъ съ збобать вѣнецъ на глава и миналъ прѣзъ златни ти врата. Прѣдъ него вървѣли робие и робини: Мариа, жена та на царь Ивана-Владислава, дъштерити на царь Самуила и много прочути българе. Той прѣзъ накихени улици отишълъ въ голѣма та цркъва Света-София да се поклони, и оттамъ отишълъ въ царювити си дворева; а патриархъ тѣ и голѣмцити отишли да му честитетъ признание то на българско то царство. И така Българина, конато била силна и непобѣдима, поклонила глава на Византиша.

Съ покоряване то на Българина било прѣмахнато и българско то патриаршество, отъ което българско то народно развитие ударило назадъ.

Наистина, византийский царь Василий показалъ голѣмо юначество въ борбата съ българети. Нѣ той ли покорилъ българина? — Нѣ; сами българети му се прѣдали, заштото зели да се не слушатъ и да си непомагатъ, не държали на здраво народность та си, и мнозина дору ставали едно съ гръцити, та работили срешта свои ти братна българе. Това направило да падне българско то царство.

БЪЛГАРИНА СЕ ОСВОБОЖДА ОТЪ ВИЗАНТИЙЦИТИ.

(1019—1234).

Сто и шестдесетъ и седмъ години (1019 — 1186) всичкий старопланински полуостровъ робовалъ на Византиша. За духовний и гражданский животъ на българети въ това врѣме слабо се знае; и тоа периодъ е най-тъмний въ българската история. Българскити архиепископи, слѣдъ унищожение то на българско то патриаршество отъ Цимисхина, ако и да удържали независимость та си, нѣ били повечето гръци, които гледали да работетъ за добро то на цариградската цркъва, вдигали отъ цркъвити българский языкъ и истрѣбавали българската книжина. А тегло то на българети въ това врѣме е било голѣмо: византийцити се обхождали съ българети най-бесчовѣчно. Българети вдигали глава нѣколко пѣти подъ войводство то на Долѣна, Алузиана, Петра Боди и други да се